

Svatoslav Ton

Svatoslav TON

Sportovní kariéru začínal v SK SŠ Brno, v letech 1987 až 1996 se připravoval pod vedením trenérky Potschové, od roku 1991 pod vedením trenérů Ryšky a Ondrušky, další dva roky ho připravoval trenér Joukal. V letech 1998 až 1999 působil v USK, od roku 2000 v JAC Brno. V sezoně 2001 – 2002 nastoupil vojenskou základní službu v Dukle Praha a již zde zůstal. Trénuje společně s Tomášem Janků pod vedením Jana Janků. V roce 1996 byl účastníkem MSJ, kde získal stříbrnou medaili, v roce 1997 se na MSJ umístil na konci první desítky. V barvách Dukly vybojoval bronzovou medaili na MS CISM 2002 v Tivoli, na ME 2002 v Mnichově postoupil do finále, kde nakonec obsadil 6. místo. Na olympijských hrách 2004 v Aténách byl osmý.

Dukla na olympijských hrách

SKOKAN ANTE PORTAS

Ještě pár minut před vstupem na lehkootletický aténský stadion Spiridona Louise čelili tři čeští skokani – Jaroslav Bába, Tomáš Janků a Svatoslav Ton – vzrůstajícímu napětí kvalifikačního závodu klábosením o věcech ne právě důležitých a vtipkáním. Kvalifikační limit, který musejí zdolat na cestě do finále, jim v tomhle „kotli“ nikdo neodpustí, ale stejný výkon jsou schopni předvést i na běčkovém mítinku v nějaké „horní dolní“, tak jaký je v tom rozdíl, utvrzovali se. Užiju si to, přesvědčoval se Svatoslav Ton. Fandil si, cítil, že je v dobré formě. Když se chystal ke skoku a zvedl ruce, aby diváky roztleskal, desetitisíce dlaní mu ve stejném rytmu odpovědělo. Horní dolní byla najednou zapomenuta, neklidná elektrizující atmosféra olympijských her, jakou dosud nepoznal, mu pronikla pod kůži a na okamžik ho zaskočila.

Ale pro přítomné trenéry – Jana Janků, Tomášova otce, i legendárního Jaroslava Kováře – nebylo tajemstvím, že je typem skokana, kterému právě vypjatá atmosféra velkých závodů vyhovuje. Že na rozdíl od atletů, kteří v trénincích lámou rekordy, ale při soutěžích „padají do kolen“, přijde šestadvacetiletému atletovi Dukly drtivý apel velké odpovědnosti k duhu jako ta nejlepší medicína. Už před lety ho vrcholná světová soutěž juniorů vyprovokovala k výkonu, který byl oceněn stříbrnou medailí.

Zástupci lehkootletických velmocí vyslali do divácky přitažlivé, elitní disciplíny prvotřídní skokany, čeští trenéři však věřili, že z našeho dobře naladěného a dobře připraveného triumvirátu může v nervózní atmosféře her uspět kdokoliv. Nemýlili se. Dva podobné úspěchy v jedné lehkootletické disciplíně, to dokázali v minulosti jenom desetibojaři. Po vý-

tečném bronzovém výkonu Jaroslava Báby mohl být se svým osmým místem i Svatoslav Ton nepochybně spokojen. Schoval si poslední pokus, stejně jako jeho úspěšnější kolega na později bronzových 234 centimetrů, a bojoval. Zranění mu bohužel víc než 229 centimetrů nedovolilo. Už kvalifikaci absolvoval – jak se později dověděl – s natrženou šlachou v levém odrazovém chodidle. Vzpíral se tomu dlouho uvěřit, v závěrečném oblouku před odrazem ho však každé našlápnutí na špičku nohy a s ním spojené suché, bolestivé šlehnutí podvědomě nutilo k technickým prohrškům. Zůstal – ante portas – před branami. Nebýt zranění, možná by měl k bedně blíž.

Ale pověstné kdyby nemá sport, medicína, historie, trenéři ani on sám rád. V olympijské vesničce sdílel pokoj se zkušeným desetibojařem Tomášem Dvořákem, kterého šlacha lýtkového svalu – v tuto chvíli jakoby posměšně pojmenovaná po mýtickém hrdinovi trójské války – právě v Řecku znovu „podrazila“. Oba byli svým zraněním zaskočeni. Lékař ani fyzioterapeut je v tom nenechal, ale i přes veškerou jejich péči se několik málo čtverečních metrů společného pokoje změnilo v lazaret. Oba spolubydlíci si vzájemně fandili a donekonečna opakovali, že to bude dobré, dobré, dobré. Bohužel nebylo.

Omšelou otázkou, jaké má atletické vzory, Svatoslavu Tonovi dávat nemusíte. Při vzpomínce na svého kolegu si vynikající skokan Dukly s frajerským šátkem – à la houslový virtuos Šporcl – přes hlavu a tmavými slunečními brýlemi nad čelem obdivně povzdechne: „Před Tomášem já hluboce smekám naprosto všechny klobouky, které jsem kdy měl. Viděl jsem, jak strašně rád by chtěl, všechno mu před odjezdem napovídalo, že to zvládne – achilovka fungovala, skvěle zaběhl překážky, dobře skákal –, v Aténách ho ale osud nemilosrdně srazil.“

Před skokem si každý závodník přehraje v paměti kratinký filmový šot o tom, co ho ve zlomcích následujících sekund čeká. Někteří při tom zakrouží rukama ve zvláštní pantomimické etudě. Rozběh, odraz a let nad laťkou, pár vteřin, které rozhodují o úspěchu. „Po vyběhnutí nezbyvá, než se poddat natrénovanému stereotypu,“ říká věcně reprezentant Dukly. Ten zlomek aténské vteřiny ve výšce 229 centimetrů, způsob, jakým závod absolvoval, a osmé místo považuje za dosud největší událost svých šestadvaceti let. Potom dlouho nic a pak teprve to ostatní, tvrdí.

Brněnský rodák, který rád maluje a kreslí a jehož rodiče řídí nevelkou textilní manufakturu, by pochopitelně chtěl takových radostných chvil prožít co nejvíc, a méně naopak těch, kdy mu podobně jako v Aténách noha vypovídá službu. Nebo jako před půldruhým rokem v Praze, kdy ho chronický zánět patelárního vazů, nechvalně známé „skokanské koleno“, nafouklé tenkrát jako balon, nadlouho vyřadilo z boje. Ležel na operačním stole a dostával strach. Nebýt doktora Scheichla, trenérů a lékařů, nebylo by tedy ani osmého místa a životního úspěchu.

Sympatický praporčík, atlet s křestním jménem, které v kalendáři nenajdete, touží po dalších šancích. „Dokud to půjde, budu se prát,“ říká sveřepě. „Prát o lepší výkony a místa na bedně, o Peking.“ Měří stojednadvadesát centimetrů a sám sebe před olympiádou na lehkootletických závodech Praga – Academica přeskočil o dvačtyřicet centimetrů. Za vítězství dostal šišku salámu a tisíc korun. Dobrý, povolený doping. Nebezpečí, že by zpychnul, talentovanému skokanovi, zdá se, nehrozí.

Dukla na olympijských hrách

ATLETIKA – SKOK DO VÝŠKY

NEJVÝZNAMNĚJŠÍ SPORTOVNÍ VÝSLEDKY

MSJ 1996	Sydney (Austrálie)	2. místo	skok do výšky
MČR 2002	Praha (ČR)	1. místo	skok do výšky
MS CISM 2002	Tivoli (Itálie)	3. místo	skok do výšky
HME 2002	Vídeň (Rakousko)	10. místo	skok do výšky
ME 2002	Mnichov (SRN)	6. místo	skok do výšky
XXVIII. LOH 2004	Atény (Řecko)	8. místo	skok do výšky

